

реско, рѣшава да погуби на първи планъ послѣдния, защото влѣзалъ прѣди него въ Букурещъ (27-ий мартъ) начело 2000 пандури и 200 души сръбско-българска конница. Фанариотитѣ напушчатъ столицата, а комендантството на града е било повѣрено на *Сава*, начело неговата гвардия. *Владимиреско* е кондисалъ въ палата на *Бранкованъ*. Пукевилъ загатва за схватка между *Савовитѣ* гвардейци и пандуритѣ на *Владимиреско*, но всичко това е противорѣчиво у другитѣ автори.¹⁾ Ипсиланти е билъ тогава на единъ километръ отъ столицата, въ с. *Колентина* и не е смѣялъ да влѣзе въ нея отъ страхъ да нѣма скроенъ планъ срѣщу му отъ *Сава* и *Владимиреско*. Послѣдния излиза отъ Букурещъ и се укрѣпва въ мѣнастиря *Котрулкау*, а столицата остава въ ржцѣтѣ на *Сава* и другия гвардейски шефъ *Йоргаки*. Споредъ Пукевилъ, Ипсиланти влѣзалъ въ прѣговори съ *Сава* и *Владимиреско* чрѣзъ единъ медикъ и влиза въ Букурещъ.²⁾ Въ това врѣме *Сава* е разполагалъ съ 2,000 души кавалерия „отлично екипирана“.³⁾ Слѣдъ втората си срѣща съ *Владимиреско*, Ипсиланти рѣшава да го убие и дѣйствително първия пада измѣннически убитъ отъ агентитѣ на Ипсиланти. (Принудени сме да изпушчаме много подробности, които, инѣкъ интересно биха могли да се дадатъ въ отдѣленъ трудъ).

Догдѣ Ипсиланти си разчиствалъ смѣткитѣ съ *Владимиреско* и се опиталъ повторно да склони на своя страна *Сава*, слѣдъ като отказалъ да приеме прѣдложението на българската депутация начело х. *Михаилъ*, турцитѣ вече съ събрани войски подъ крайдунавскитѣ паши сж били готови да прѣгазятъ Дунава и нахълтатъ въ Влашко. Слѣдъ ужасното поражение надъ *Хетериститѣ* при *Драгашанъ*, Ипсиланти се избавя съ бѣгъ въ Австрия, а разпрѣстнатитѣ други отряди подъ *Савата*, и както се видѣ — такива подъ *Инджетто*, сж били избити по мѣнастиритѣ и край рѣката *Прутъ*, при опититѣ да се избавятъ или избѣгатъ въ Австрия и Русия. Почти едновременно съ тоя епизодъ на *Завърата* въ Ромжния, се открива революцията въ самата България и се локализира главно въ сжщинска Гърция.

Прѣди да кажемъ нѣщо ва подвизитѣ и края на *Савата*, нека спомнимъ и за българската депутация до Ипсиланти.

Когато Ипсиланти е билъ още въ *Колентина*, до Буку-

¹⁾ *Laurençon, Nouvelles observ. sur la Valachie. Paris. 1872.*

²⁾ *Pouqueville, II, 407—409.*

³⁾ Турското правителство се помжчило да влѣзе въ прѣговори съ *Сава*; праща двама млади „каймаками“, между които единя е билъ *Стефанъ Богороди*, но тѣ скоро трѣбвало да се върнатъ назадъ безъ всѣкакъв успѣхъ.